

Sygn. akt IIK 732/14

Ds. 1425/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2.12.2015r.

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Janusz Kukła

Protokolant Justyna Topór-Jasica

w obecności Prokuratora Wiesława Różyckiego

po rozpoznaniu dnia 11.02.2015r., 5.11.2015r., 25.11.2015r. sprawy:

1. S. C. (1)

s. F. i M. z d. S.

ur. (...) w B.

oskarżonych o to, że :

I. w dniu 21 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 325/11, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga dojazdowa biegnąca od ulicy (...) w B. w kierunku działek ewidencyjnych nr (...) została urządzona dopiero 5 lat temu, kiedy powód i A. C. (1) nawieźli na ten fragment i działkę pozwaną "lesiu", podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazują, że taka droga istniała już w tym okresie,

to jest o czyn z art. 233§1 kk

II. w dniu 28 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 11/12, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga została urządzona dopiero 5 lat temu, kiedy powód i A. G. nawieźli na ten fragment i działkę pozwaną "lesiu", podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazywały, że taka droga istniała już w tym okresie,

to jest o czyn z art. 233§1 kk

2. J. C.

s. B. i H. z d. K.

ur. (...) w Z.

I. w dniu 28 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 11/12, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga powstała kilka lat temu, gdy powód na ten odcinek

i działkę pozwanej nawiózł popiołu z kotłowni, podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazywały, że taka droga istniała już w tym okresie,

to jest o czyn z art. 233§1 kk

II. w dniu 9 lipca 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 325/11, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga dojazdowa biegnąca od ulicy (...) po działce ewid. (...) będącej własnością M. C. powstała dopiero w 2000 roku, a do 2000 roku działka ta była zieloną łąką bez śladów przejazdów, podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazują, że taka droga istniała już w tym okresie,

to jest o czyn z art. 233§1 kk

I. uznaje oskarżonego S. C. (1) za winnego popełnienia opisanych wyżej w pkt. I i II czynów, z tym tylko że przyjmuje iż popełnił je w warunkach ciągu przestępstw, co stanowi występki z art. 233§1kk w zw. z art. 91§1kk i za to na mocy art.4§1kk w zw. z art. 233§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 4§1kk w zw. z art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej wyżej kary pozbawienia wolności oskarżonemu S. C. (1) warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

III. na mocy art. 4§1 kk w zw. z art. 71§1 kk wymierza oskarżonemu S. C. (1) karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, co stanowi kwotę 500 (pięćset) złotych,

IV. uznaje oskarżonego J. C. za winnego popełnienia opisanych wyżej w pkt. I i II czynów, z tym tylko że przyjmuje iż popełnił je w warunkach ciągu przestępstw, co stanowi występki z art. 233§1kk w zw. z art. 91§1kk i za to na mocy art.4§1kk w zw. z art. 233§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na mocy art. 4§1kk w zw. z art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej wyżej kary pozbawienia wolności oskarżonemu J. C. warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

VI. na mocy art. 4§1 kk w zw. z art. 71§1 kk wymierza oskarżonemu J. C. karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, co stanowi kwotę 500 (pięćset) złotych,

VII. na mocy art. 626§1kpk z w z. z art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 619,80(sześćset dziewiętnaście 80/100) złotych w tym 23% podatku VAT tytułem wykonywania obrony z urzędu,

VIII. na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych: od oskarżonego S. C. (1) kwotę (...),71 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden 71/100) złotych, w tym kwotę 170(sto siedemdziesiąt) złotych opłaty sądowej, natomiast od oskarżonego J. C. kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych w tym kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) złotych opłaty sądowej.

Sygn. akt II K 732/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Przed Sądem Rejonowym w Zakopanem toczyły się sprawy o sygnaturach I C 325/11 i I C 11/12. Obie sprawy dotyczyły drogi wskazanej przez strony, a stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) w B..

W dniu 21 lutego 2013 roku przed Sądem Rejonowym w Zakopanem odbyła się rozprawa w sprawie do sygn. akt: I C 325/11 podczas której przesłuchiwany był jako świadek m.in. oskarżony S. C. (1), który zeznawał na okoliczność czasokresu powstania (urządzenia) drogi dojazdowej. Następnie również przed Sądem Rejonowym w Zakopanem w dniu 28 lutego 2013 roku odbyła się kolejna rozprawa w sprawie do sygn. akt: I C 11/12, podczas której przesłuchiwany w charakterze świadka na tą samą okoliczność, dotyczącą czasokresu powstania drogi dojazdowej był oskarżony S. C. (1). Przed przesłuchaniem Sąd pouczył świadka o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Dowód: protokoły zeznań (kserokopie) z dnia 21.02.2013 i 28.02.2013 r.,

W swoich zeznaniach oskarżony S. C. (1) stwierdził, że sporna droga dojazdowa biegnąca od ulicy (...) w B. w kierunku działek ewidencyjnych nr (...) została urządzona dopiero 5 lat temu, kiedy powód i A. C. (1) nawieźli na ten fragment i działkę pozwanej „lesiu”. Okoliczność dotycząca czasokresu urządzania drogi dojazdowej miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia każdej z wyżej wskazanych spraw, a oskarżony S. C. (1) z pełną świadomością i umyślnie zeznał nieprawdę. Oskarżony S. C. (1) mieszka w pobliżu przedmiotu sporu i doskonale wie, kiedy i w jakich okolicznościach przedmiotowy szlak drożny został urządzony, pomimo tego zeznawał nieprawdę z uwagi na istniejący pomiędzy stronami konflikt.

Dowód: protokoły zeznań (kserokopie) z dnia 21.02.2013 i 28.02.2013 r., zdjęcia lotnicze - w aktach sprawy do sygn. IC 325/11, załącznik graficzny - mapa mgr inż. J. G., zeznania świadków: S. C. (2), S. S. (2)

Oskarżony J. C. w dniu 28 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 11/12, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga powstała kilka lat temu, gdy powód na ten odcinek i działkę pozwanej nawiózł popiołu z kotłowni, podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazywały, że taka droga istniała już w tym okresie.

Dowód: protokół zeznań (kserokopie) z dnia 28.02.2013 r., zdjęcia lotnicze - w aktach sprawy do sygn. IC 325/11, załącznik graficzny - mapa mgr inż. J. G., zeznania świadków: S. C. (2), S. S. (2)

W dniu 09 lipca 2013 roku przed Sądem Rejonowym w Zakopanem odbyła się rozprawa w sprawie do sygn. akt: I C 325/11 podczas której przesłuchiwany był jako świadek m.in. oskarżony J. C., który zeznawał na okoliczność czasokresu powstania (urządzenia) spornej drogi dojazdowej. Przed przesłuchaniem Sąd pouczył świadka o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Dowód: protokół z rozprawy z dnia 09 lipca 2013 roku,

Oskarżony J. C. mając pełną świadomość, iż za złożenie fałszywych zeznań grozi kara pozbawienia wolności do lat trzech, w dniu 09 lipca 2013 roku na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Zakopanem (sygn. akt: I C 325/11) zeznał, że sporna droga dojazdowa, biegnąca od ul. (...) po działkę ewid. nr (...), będącej własnością M. C., „powstała kilka lat temu, gdy powód na ten odcinek i działkę pozwanej nawiózł popiołu z kotłowni oraz że sporna droga „powstała dopiero w 2000 roku, a do 2000 roku działka ta to była zielona łąka bez śladów przejazdu” w sytuacji, gdy jest ona doskonale widoczna jako utwardzony szlak drożny na zdjęciach lotniczych, wykonanych w 1994 roku, o czym J. C. doskonale wiedział, albowiem przez wiele lat dzierżawił tą nieruchomości, co sam przyznał podczas przesłuchania.

Dowód: protokół z rozprawy z dnia 09 lipca 2013 roku, zdjęcia lotnicze - w aktach sprawy do sygn. IC 325/11, załącznik graficzny - mapa mgr inż. J. G., zeznania świadków: S. C. (2), S. S. (2)

Podkreślić należy, że Sąd w ramach orzeczenia, jakie zapadło w sprawie do sygn. akt: I C 325/11, uznał zeznania świadków S. C. (1) oraz J. C. za całkowicie niewiarygodne bowiem były sprzeczne z zeznaniami innych świadków oraz

ustaleniami poczynionymi przez Sąd na podstawie zdjęć lotniczych, z których wynikało, że już w 1994 roku droga ta była utwardzona. Sąd nie dał wiary zeznaniom J. i S. C. (1) uznając je za sprzeczne z ustalonym stanem faktyczny.-co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści pisemnego uzasadnienia. Taką ocenę podtrzymał także Sąd Okręgowy w Nowym Sączu rozpoznający apelację wniesioną w sprawie I C 325/11.

Dowód: wyrok i uzasadnienie wyroku w sprawie do sygn. akt: IC 325/11, wyrok wraz z uzasadnienia Sadu Okręgowego w Nowym Sączu sygn.. III Ca 179/14 k. 234-236,;

Pismem z dnia 22 lipca 2014 roku, a następnie w formie protokolarnego ustnego zawiadomienia o przestępstwie S. i A. C. (2) zawiadomili Prokuraturę Rejonową i KPP w Z. o podejrzeniu popełnienia przestępstw złożenia fałszywych zeznań w trakcie postępowań sygn. akt I C 325/11 i I C 11/12 Sądu Rejonowego w Zakopanem przez S. i J. C..

Dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 1-4

Oskarżony S. C. (1) przyznał się do złożenia zeznań tej treści, jednak nie przyznał się, żeby te zeznania były fałszywe. Jego zdaniem było tak jak to przedstawił w Sądzie podczas postępowania cywilnego. Jak wyjaśnił, uważa że świadkowie, którym Sąd dał wiarę mówili nieprawdę. Odnośnie zdjęć lotniczych wyjaśnił, że mogły one przedstawiać drogę, którą stanowiły koleiny, którymi jeździli wozami żelaznymi. Według tego oskarżonego faktyczna droga powstała dopiero wtedy gdy nawieziono na tę działkę tzw. „lesiu”.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. C. (1) k. 118;

W toku rozprawy głównej oskarżony S. C. (1) nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia. Utrzymywał w nich, że około 2-3 lat temu występował w charakterze świadka w postępowaniu cywilnym. Dysponował pewną wiedzą, która dotyczyła drogi od strony ulicy głównej W. do zabudowań C. i C.. Zeznawał wówczas, że przed kilkoma laty, dawno ta droga była jakby polna i że poprzednio do stodoły dojeżdżali C. (dziadkowie C.) a po nich C. jako ich spadkobierczynie. Była tam stodoła i szopa i do tej stodoły zwozili siano a sami zamieszkiwali w P. i na zimę przewozili to siano do P. bo nie mieli tam tyle miejsca żeby składować. Z tego powodu widoczne były ślady od żelaznych kół tak zwane leczoki a środek pomiędzy tymi śladami był zarośnięty trawą. Tak więc nie było tam drogi w sensie dosłownym ale mieli tamtędy przejazd zresztą po własnej działce. Potem około roku 1985-86 ojciec M. C. tj. S. S. (2) wyjechał do Ameryki. Jego wyjazd sprawił, że w gospodarstwie zabrakło gazdy i to zbiegło się w czasie z tym że pozostali sąsiedzi tj. G. i S. C. (2), graniczący z tą działką po której S. S. (2) i potem jego córka M. C. przejeżdżali, z czasem zaczęli zajeżdżać ta drogę. Trwało tak do chwili powrotu S. S. (2) z Ameryki tj. około 5-6 lat wstecz kiedy to właśnie nie pogodził się z przejazdem po własnej działce sąsiadów. Założył wtedy sprawę cywilną aby tamci zaprzestali tego przejazdu, a gdy tamci tj. S. C. (1) (ojciec A. i S. C. (2)) ale także G. założyli sprawę o zasiedzenie to sprawę tą przegrali prawomocnie. Zdaniem oskarżonego wobec przedstawionej przez niego wersji wyjaśnień, w toku postępowania cywilnego złożył on prawdziwe zeznania. Wyjaśnił, że do utwardzenia drogi doszło około 5 lat przed przyjazdem S. S. (2) do Polski z USA. Wtedy właśnie C. i G. nawozili szlakę tj. wypaloną resztę z węgla z pieca tzw. „lesiu” i wtedy doszło do utwardzenia drogi. Zdaniem tego oskarżonego zdjęcie lotnicze z 1994 r. wskazywało na ślady przejazdu ale nie na utwardzenie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. C. (1) k. 222-223;

Oskarżony J. C. w toku postępowania przygotowawczego podobnie jak współoskarżony przyznał się do złożenia zeznań tej treści, jednak nie przyznał się, żeby te zeznania były fałszywe. Jego zdaniem było tak jak to przedstawił w Sądzie podczas postępowania cywilnego. Oskarżony wskazywał, iż sytuację na przedmiotowej działce znał bardzo dobrze bowiem przez 38 lat dzierżawił ją od S. S. (2), stąd też wie wszystko co się na niej działo. Jak wyjaśnił działka ta stanowiła łąkę, a od 1999 r. S. C. (1) – ojciec S. i A. C. (1) zaczął jeździć po tej działce maluchem i żukiem na skutek czego zajeżdżone zostały na niej koleiny i dziury. Zdaniem oskarżonego taka droga mogła być widoczna na zdjęciach lotniczych po 2000 roku, natomiast nie mogła być widoczna na zdjęciach z 1994 r.. Oskarżony wyjaśnił, że na rozprawie widział przedmiotowe zdjęcia lotnicze, jednak nie uwidaczały one żadnej drogi.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. C. k. 124-125;

Oskarżony J. C. w toku rozprawy głównej nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia. Utrzymywał w nich, że wyjaśniający przed nim S. C. (1) przedstawił prawdziwą wersję z tym precyzuje, że tzw. „lesiu” S. C. (1) o przydomku P. (ojciec A. i S.), nawoził na ten szlak w dwóch fazach bo około roku 2000 nawiózł traktorem tego „lesiu” ze szkoły podstawowej nr (...) w B. a ponownie, po upływie około 1 – 2 latach nawiózł ponownie tą szlakę z kotłowni w miejskiej w N., samochodem ciężarowym. Wcześniej były tam widoczne tylko ślady po metalowych obręczach kół i sam kosił trawę z całości tej działki dla krów. Oskarżony wyjaśnił, że gdy G. rozpoczął budowę w 1986 r. to przejeżdżał tamtędy traktorem bo miał zgodę udzieloną przez sąd na przejazd z płodami rolnymi. Kiedy zaczął budowę i tamtędy przejeżdżał na drodze narobił dużo dziur, ubytków i wtedy również oskarżony zasypywał te dziury w drodze. Tak więc tą drogę utwardzono dopiero w roku około 2000. Zdaniem oskarżonego sednem jego zeznań było utwardzenie drogi albo brak utwardzenia. Dla niego brak utwardzenia drogi sprawia że nie jest to droga a jedynie łąka. Przed złożeniem zeznań nie widział zdjęć lotniczych a dopiero później i uważa że widać tam jakieś koleiny.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. C. k. 223;

Oskarżony S. C. (1) nie był uprzednio karany, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem, aktualnie pracuje na gospodarstwie rolnym o pow. 58arów, z zarobkiem wyłącznie na własne, skromne potrzeby, posiadając traktor 35-letni i grabiarkę. Jest kawalerem, nikogo nie utrzymuje ale pomaga matce w podeszłym wieku. Co do stanu psychicznego, leczył się psychiatrycznie u dr Z., kilka lat temu, przez okres około 2 lat ale nieprzerwanie czuje zaburzenia i aktualnie leczy się u dr (...), a ponadto został skierowany na badanie do Pracowni Tomografii Komputerowej przez tego lekarza, cierpi na bóle głowy. Ponadto, choruje na skrzywienie kręgosłupa z rotacją kręgów i inne choroby. Jest właścicielem domu mieszkalnego w Z..

Dowód: dane osobo – poznawcze k. 130, karta karna k. 128

Oskarżony J. C. nie był uprzednio karany. Jest żonaty, posiada 5 dzieci, z których 3 utrzymuje. Z zawodu jest kucharzem, pracuje jako woźny w szkole z zarobkiem 2.100zł netto. Posiada 1ha pola oraz dom pod adresem zamieszkania, oraz samochód V. (...) -letni i ciągnik rolniczy „samodział” 24-letni. Jest zdrowy psychicznie, choruje na biodro (oczekuje na wszczęcie endoprotezy), cierpi na nadciśnienie tętnicze.

Dowód: dane osobo – poznawcze k. 129, karta karna k. 127

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych S. C. (1) (k. 222-223, 118) i J. C. (k. 223, 124-125), zeznań świadków S. C. (2) (k. 223/2-224 i 49) i S. S. (2) (k. 232/2-233) a także w oparciu o kserokopie dokumentów z akt. sprawy I C 325/11 SR w Zakopanem (k. 6-46, 51-58), kserokopię wyroku SO w Nowym Sączu z dnia 21.05.2014r. syg. III Ca 179/14 wraz z uzasadnieniem (k. 82-86 i 234-236), kserokopię dokumentów z akt sprawy I C 11/12 SR w Zakopanem, mapa i materiał fotograficzny (k. 155-157, 228-230), dane o karalności (k. 127,128) i dane o oskarżonych (k. 129 i 130).

Przede wszystkim na wstępie należy zamieścić dość oczywistą uwagę że sprawy o złożenie przez świadków fałszywych zeznań zawierając w sobie z natury rzeczy określony element trudności. Związane jest to z odmienną nieraz wrażliwością i zdolnością postrzegania określonych zdarzeń, a także pamięcią innych osób które potem zobowiązane są do przedstawienia zapamiętanych obrazów sytuacyjnych w formie zeznań, kiedy powołane są do tego w charakterze świadków.

Z uwagi na nieprzyznanie się do winy oskarżonych S. C. (1) i J. C. sprawę niniejszą należy traktować jako sprawę z kategorii spraw spornych. Sama treść zeznań złożonych uprzednio przez oskarżonych w charakterze świadków nie budzi żadnych kontrowersji bo treść ich relacji wynika wprost z zamieszczonych w aktach sprawy protokołów a przy tym z wyjaśnień samych oskarżonych, którzy przyznali na rozprawie że takie zeznania, (o zarzuconej im treści) w rzeczywistości złożyli. Utrzymywali, jednak że złożone przez nich zeznania polegały na prawdzie a przedstawiona przez nich wersja jest zgodna z rzeczywistością. W tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonych S. C. (1) i J. C. należy wiary

odmówić. Zdaniem sądu, w tej części oskarżenia realizują obroną przez siebie linię obrony i wbrew ustaleniom sądu konsekwentnie utrzymują że złożyli prawdziwe zeznania w postępowaniu cywilnym.

Postawa procesowa zaprezentowana przez oskarżonych S. C. (1) i J. C. nie budzi zdziwienia, bo przecież obydwaj występują w procesie karnym w określonej roli i oczywisty jest wniosek, że wynik sprawy nie jest dla nich obojętny. Poprzez treść wyjaśnień zmiernie do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Jednak, sam fakt że obydwaj oskarżeni występują w tym charakterze w sprawie nie oznacza, że stanowi to dostateczną postawę do odmowy im wiarygodności. Ocena ich wyjaśnień jako niemiernodajnych (a uprzednio złożonych jako fałszywe), znajduje uzasadnienie w zgromadzonym pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w treści zeznań świadka S. C. (2), stanowisku sądu orzekającego w sprawie cywilnej i materiale fotograficznym przedłożonym do akt sprawy, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Podobnie jak w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonych, zeznania świadka S. S. (2) nie mogą się ostać jako wiarygodne. Co prawda świadek ten przedstawia wersję zbliżoną do oskarżonych, którzy w postępowaniu cywilnym opowiadali się w konflikcie po jego stronie, niemniej jego relacje mają mniejsze znaczenie, bo w czasie którego dotyczyły zeznania złożone uprzednio przez oskarżonych, świadek ten przebywał przez wiele lat w USA. Należy więc przyjąć że świadek S. S. (2) nie dysponuje wiedzą merytoryczną na temat użytkowania terenu pod jego nieobecność.

Zeznania świadka S. C. (2), w ocenie sądu są wiarygodne i zasługują na uwzględnienie. Świadek ten składał swoje relacje w toku postępowania karnego dwukrotnie, w tym na rozprawie głównej. Szczegółowo opisuje w jakim czasie zaczął użytkować drogę i kiedy ją utwardzał. Jego zeznania korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Na ich podstawie możliwe jest szczegółowe odtworzenie przebiegu zdarzenia. Przedstawiona tu ocena zeznań świadka S. C. (2) jako zasługujących na uwzględnienie, nie koliduje z ustaleniami poczynanymi przez Sąd Rejonowy w Zakopanem w sprawie sygn. I C 325/11 w której to sąd orzekający nie uwzględnił podniesionego przez pozwanych (w tym również S. C. (2)) w trakcie postępowania o ochronę własności, zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej polegającej na prawie przejazdu, przechodu i przegonu spornym pasem gruntu o zmiennej szerokości przebiegającym po stanowiącej własność powódki (M. C.) dz. ewid. nr (...). Ustalono w sprawie bowiem, że dopiero w 1986 roku pozwany S. C. (1) rozpoczął urządzanie i utwardzanie drogi biegnącej przez działkę należącą do powódki, chcąc zapewnić sobie dogodny dojazd do działki siedliskowej. Okoliczności te ustalono w tamt. sprawie na podstawie zdjęć lotniczych z lat 1982, 1983 i 1994 oraz w oparciu o zeznania świadków i pozwanych. Sąd orzekający w sprawie sygn.. I C 325/11 stwierdził że bieg zasiedzenia służebności w przedmiotowej sprawie rozpoczął się dopiero w 1986 roku, wobec czego nie upłynął termin niezbędny do stwierdzenia, że pozwani (w tym również S. C. (2)) nabyli przedmiotową służebność w drodze zasiedzenia. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy w Zakopanem uzewnętrznił w wyroku z dnia 8 listopada 2013r. sygn. I C 325/11. Również w wyniku postępowania drugoinstancyjnego Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie sygn.. III Ca 179/14, podzielił zapatrywanie sądu I instancji, co znajduje wyraz w wyroku z dnia 21 maja 2014r. kiedy to oddalił apelację S. C. (1) od wyroku w sprawie sygn.. I C 325/11. Zauważył sąd odwoławczy, że sąd I instancji prawidłowo ustalił, że trwale i widoczne urządzenie na gruncie należącym do powódki powstało dopiero w 1986 roku a wcześniej szlak drożny użytkowany był jedynie sporadycznie, bez intensywnego utwardzania.

Zatem chociażby nawet zeznania pozwanych wówczas osób, w tym również świadka w niniejszej sprawie S. C. (2), okazały się niewystarczające i w tej mierze niemiernodajne dla skutecznego powołania się za zarzut zasiedzenia służebności gruntowej, z uwagi na upływ zbyt krótkiego okresu niezbędnego dla zasiedzenia, to jednak należy bezspornie przyjąć że oskarżeni (w niniejszej sprawie) nie złożyli prawdziwych zeznań w postępowaniu cywilnym utrzymując, że sporna droga dojazdowa urządzona została „ dopiero 5 lat temu „ (jak utrzymywał w zeznaniach przed sądem w dniach 21.02.2013r. i 28.02.2013r. S. C. (1)) oraz że sporna droga powstała „ kilka lat temu „ i „ dopiero w 2000 roku” (jak utrzymywał w zeznaniach przed sądem w dniach 28.02.2013r. i 9.07.2013r. J. C.). Niezależnie od powyższych konstatacji, należy stwierdzić że w niniejszych aktach znajduje się materiał fotograficzny w tym zdjęcia lotnicze m.in. z dnia 30.04.2012r. i 4.07.1994r. (k. 156 i 157) na których uwidocznił sporny szlak drożny – oznaczony literą X. Analiza tych fotografii nie pozostawia miejsca na wątpliwość, że sporny fragment terenu, drogi,

został utwardzony znacząco wcześniej aniżeli zeznawali na ten temat w charakterze świadków S. C. (1) i J. C., oskarżeni w niniejszej sprawie o złożenie fałszywych zeznań w postępowaniu cywilnym.

Tak więc, niezależnie od poczynionej na wstępie tej części wyводу uwagi odnośnie do różnych uwarunkowań osobistych związanych ze zdolnością postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zapamiętanych treści, w tym również w formie zeznań przed sądem, należy jednoznacznie przyjąć że oskarżeni S. C. (1) i J. C. złożyli fałszywe zeznania związane z użytkowaniem (utwardzaniem) spornej drogi przez S. C. (2) i jego rodzinę w dniach o jakich szczegółowa mowa w poszczególnych opisach czynu. Należy też podkreślić że nie zachodzi w tym przypadku niewłaściwa zdolność zapamiętywania przez nich działań podejmowanych przez rodzinę C. (przeciwników procesowych M. C.) działań na spornym gruncie, użytkowania go i utwardzania lecz jedynie zła wiara przy złożeniu zeznań przez oskarżonych. Zarówno S. C. (1) jak i J. C. zamieszkują w bliskiej odległości od spornego pasa gruntu a ponadto oskarżony J. C. na tej działce kosił trawę dla swoich krów bo działkę tą S. S. (2) wydzierżawił mu przed swoim wyjazdem do USA. Wykluczone jest więc aby swoje nieprawdziwe zeznania złożyli w dobrej wierze rzetelnie odtwarzając rzeczywisty przebieg zdarzenia z udziałem pozwanych w sprawie cywilnej.

W przekonaniu sądu obydwaj oskarżeni w sposób świadomy złożyli fałszywe zeznania.

Wszystkie pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty Sąd uznał za wiarygodne. Nie budziły one wątpliwości, co do ich autentyczności, ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

W niniejszej sprawie posilkowano się dowodem z opinii sądowo psychiatrycznej w odniesieniu do oskarżonego S. C. (1) (k. 195-197). Wnioski wyprowadzone przez biegłych lekarzy psychiatrów sąd w pełni podzielił a wydaną przez nich opinię ocenił jako rzetelną, fachową i bezstronną.

Odnosząc się do regulacji zawartej w art. 233§1 kk uprawnione są następujące uwagi.

Przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 233§1 kk jest wymiar sprawiedliwości ucieleśniony przez zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu przewidzianym w ustawie, a co za tym idzie - ochrona prawidłowości (trafności) wydawanych orzeczeń. W każdej ze swych postaci przestępstwo ma charakter indywidualny, co oznacza, że jego sprawcą może być wyłącznie osoba wyszczególniona w stosownym przepisie art. 233 kk. W zakresie wyznaczonym przepisem art. 233 § 1 kk przestępstwo może być popełnione z działania (zeznanie nieprawdę), jak i z zaniechania (zataja prawdę). Odpowiedzialność za popełnienie przestępstwa z art. 233 § 1 kk nie jest uzależniona od co najmniej dwukrotnego złożenia zeznań przez danego świadka i wynikającej z ich porównania sprzeczności w ich treści. W każdym jednak razie chodzi o zeznania (lub ich fragment), czyli formalne przedstawienie przez świadka informacji, które ma w sprawie (zarówno ad generali, czyli w zakresie danych osobowych, jak i ad rem, czyli w zakresie dotyczącym przedmiotu postępowania [sprawy]). W związku z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sąd rozpoznający sprawę o którekolwiek z przestępstw z art. 233§1 kk nie jest pozbawiony możliwości przyjęcia za prawdziwą wersji, którą inny sąd, w innej sprawie, prawomocnym wyrokiem uznał za nieodpowiadającą rzeczywistości (np. za fałszywe zeznanie). Odpowiedzialność karną generuje wyłącznie złożenie zeznań służących za dowód (w tym poszlakę) w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu toczącym się na podstawie ustawy. Dla odpowiedzialności z art. 233 § 1 kk bez znaczenia pozostaje to, czy fałszywe zeznania dotyczyły kwestii kluczowej, czy też drugorzędnej dla rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania. Okoliczność ta natomiast nie pozostaje bez wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu ewentualnie na sądowy wymiar kary.

W razie złożenia fałszywych zeznań odebranie przyrzeczenia od świadka, nawet przy braku uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, stanowi dostateczną przesłankę odpowiedzialności za analizowane przestępstwo. Odpowiedzialność karna składającego zeznania będzie zatem w takim zakresie wyłączona. W każdej ze swych postaci przestępstwo może być popełnione wyłącznie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym.

Oskarżony S. C. (1) w dniu 21 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 325/11, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za

składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga dojazdowa biegnąca od ulicy (...) w B. w kierunku działek ewidencyjnych nr (...) została urządzona dopiero 5 lat temu, kiedy powód i A. C. (1) nawieźli na ten fragment i działkę pozwanej "lesiu", podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazują, że taka droga istniała już w tym okresie.

Ponadto oskarżony ten w dniu 28 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 11/12, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność, tego, że sporna droga została urządzona dopiero 5 lat temu, kiedy powód i A. G. nawieźli na ten fragment i działkę pozwanej "lesiu", podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazywały, że taka droga istniała już w tym okresie

Oskarżony J. C. w dniu 28 lutego 2013 roku składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 11/12, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga powstała kilka lat temu, gdy powód na ten odcinek i działkę pozwanej nawieźli popiołu z kotłowni, podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazywały, że taka droga istniała już w tym okresie.

Natomiast w dniu 9 lipca 2013 roku J. C. składając zeznania przed Sądem Rejonowym w Zakopanem mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie I C 325/11, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę na okoliczność tego, że sporna droga dojazdowa biegnąca od ulicy (...) po działce ewid. (...) będącej własnością M. C. powstała dopiero w 2000 roku, a do 2000 roku działka ta była zieloną łąką bez śladów przejazdów, podczas gdy inne dowody, w tym zdjęcie lotnicze z 1994 roku wskazują, że taka droga istniała już w tym okresie.

Jak dowiodło przeprowadzone postępowanie dowodowe, przedstawiane przez S. i J. C. okoliczności, nie polegały na prawdzie. Za wnioskiem takim przemawiają przede wszystkim zeznania świadka S. C. (2), dołączone dokumenty z postępowań cywilnych w tym materiał fotograficzny (zdjęcia lotnicze), a pomocniczymi okazały się również ustalenia sądu orzekającego sprawie cywilnej sygn. I C 325/11, które to zapatrywanie podzielone zostało przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie sygn. III Ca 179/14.

Wobec powyższego, z przyczyn opisanych we wcześniejszej części uzasadnienia nie budzi żadnej wątpliwości Sądu, że oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa z art. 233§1 kk, a ich wina nie budzi wątpliwości.

Co do wymiaru kary:

Sąd uznał oskarżonych S. C. (1) i J. C. za winnych popełnienia zarzuconych im, a opisanych w akcie oskarżenia czynów z tym tylko, że przyjął iż popełnili je w warunkach ciągu przestępstw tzn. obydwaj oskarżeni dopuścili się występku z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył im kary po 4 miesiące pozbawienia wolności.

Ponieważ niewątpliwie zachodziły, w odniesieniu do obydwu oskarżonych przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, na mocy art. 4 § 1 kk w zw. z art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawieszono oskarżonym wymierzone im kary po 4 miesiące pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Ponadto na mocy art. 4 § 1 kk w zw. z art. 71 § 1 kk wymierzono również oskarżonym S. C. (1) i J. C. kary grzywny w wymiarze po 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 złotych co stanowi kwoty po 500 złotych.

Wymierzając oskarżonym kary kryminalne kierowano się dyrektywami narzuconymi przez art. 53 § 1 kk. Wzięto bowiem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów jakich dopuścili się oskarżeni, bacząc aby dolegliwość kar kryminalnych nie przekroczyła stopnia winy a także wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze które

karę ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych ale także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności łagodzące wzięto pod uwagę fakt zwłaszcza dotychczasowej niekaralności oskarżonych i ich pozytywny w istocie wizerunek jakim cieszą się w lokalnej społeczności. Ponadto w żaden sposób nie utrudniali postępowania karnego.

Z drugiej jednak strony obydwaj oskarżeni dopuścili się zarzuconych im występów dwukrotnie, niezależnie od istniejących warunków tzw. ciągu przestępstw. Popelnione przez oskarżonych występkę stanowią przestępstwa nakierowane przeciwko dobru wymiaru sprawiedliwości i niewątpliwie należą do czynów o określonym stopniu społecznej szkodliwości. Pamiętać przecież należy że praca orzecznicza sądów, również innych organów przy podejmowaniu różnego rodzaju decyzji, w dużej mierze opiera się na treściach przedstawianych przez inne osoby w formie zeznań i niezwykle istotne jest to, aby osoby takie, zeznając w charakterze świadków, po stosownym, prawnym pouczeniu ich o obowiązku zeznania prawdy, przedstawiły prawdziwe, nieobiegające od rzeczywistości treści. Zatem każdy, zeznając w charakterze świadka, w tym przed sądem, będąc świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie nieprawdziwych zeznań, musi być świadomy, skutków prawnych związanych ze złożeniem fałszywych relacji. Prawdą jest, że okres trwałego urzędowania drogi, o którym zeznawali obydwaj oskarżeni będąc słuchanymi w postępowaniu cywilnym w charakterze świadków, nie miał pierwszorzędno znaczenia w prowadzonej w sprawie cywilnej, której przedmiotem było między innymi ustalenie przez sąd początku terminu niezbędnego do zasiedzenia terenu (drogi), niemniej, nie oznacza to że oskarżeni uprawnieni byli do przedstawienia nieprawdziwych relacji odnośnie fragmentu terenu, którym zajmował się sąd w kontekście jego posiadania, utwardzania, używania przez osoby biorące udział w postępowaniu cywilnym. Nie do świadków bowiem należy ocena czy okoliczności przedstawiane przez nich przed sądem należą do istotnych czy drugorzędnych, bo przecież w każdym wypadku zobowiązani są zeznać prawdę.

W tym stanie rzeczy wymierzono oskarżonym S. C. (1) i J. C. wymienione na wstępie kary kryminalne, uznając że są one wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Z pewnością oskarżeni wyprowadzą z faktu ich wymierzenia i skutków jakie ze sobą niosą właściwy wniosek na przyszłość i rozumieją że złożenie przez nich fałszywych zeznań było wysoce naganne i przez porządek prawny nieakceptowalne. Można przypuszczać że w przyszłości obydwaj oskarżeni dołożą wszelkich starań aby dochować porządku prawnego w tym również w sytuacji, kiedy ewentualnie zeznawać będą jeszcze kiedykolwiek w charakterze świadków. Zrozumieją bowiem, że złożenia fałszywych zeznań nie może popłacać i napotka należyta reakcję prawnokarną.

Jak wspomniano nie było konieczności wymierzenia oskarżonym kar pozbawienia wolności w tzw. wymiarze bezwzględnej bo w pełni słuszne było warunkowe zawieszenie ich wykonania, na minimalny, w poprzednio obowiązującym stanie prawnym, okres dwóch lat próby. Oskarżeni bowiem nie byli dotychczas karani a w sprawie cywilnej niewątpliwie emocjonalnie angażowali się w spór po jednej ze stron tamt. postępowania. Co do wymierzonej kary grzywny uznano że postąpienie takie jest konieczne aby zapobiec nieuzasadnionemu poczuciu oskarżonych o swoistej bezkarności, skoro wymierzono im kary pozbawienia wolności, których wykonanie warunkowo zawieszono. Odnośnie do wysokości stawki dziennej wzięto pod uwagę wymogi jakie płyną z art. 33 § 3 kk. Można więc przyjąć że wymierzone im kary grzywny, jakkolwiek niosą w sobie element niezbędnej represji to jednak niewątpliwie zawierają się w realnych możliwościach płatniczych obydwu oskarżonych bo w istocie nie są surowe.

Na mocy art. 626§1kpk z w z. z art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 619,80 złotych w tym 23% podatku VAT tytułem wykonywania obrony z urzędu, stosownie do zgłoszonego żądania obrońcy (k. 233/2).

Na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądzono na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych: od oskarżonego S. C. (1) kwotę 1291,71 złotych, w tym kwotę 170 złotych opłaty sądowej, natomiast od oskarżonego J. C. kwotę 220 złotych w tym kwotę 170 złotych opłaty sądowej.

W przekonaniu sądu, z uwagi na kierunek rozstrzygnięcia, jest zasadne aby obydwaj oskarżeni ponieśli koszty sądowe we własnej sprawie. Oskarżony S. C. (1) co prawda nie pracuje zawodowo bo jak twierdzi pracuje na gospodarstwie

rolnym o powierzchni 58 arów to jednak jest stanu wolnego, nie posiada dzieci ani innych osób na utrzymaniu, z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem a przy tym nie należy do osób w podeszłym wieku.

Z kolei oskarżony J. C. utrzymuje troje dzieci ale wykonuje prace jako woźny w szkole, zarabiając około 2.100 złotych miesięcznie, posiada gospodarstwo rolne o powierzchni 1 ha.

Zatem przesłanki mogące skutkować zwolnieniem oskarżonych od ich ponoszenia, o jakich stanowi art. 624 § 1 kpk – nie zachodzą.